

*„Ez az én parancsom: szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlek titeket!...
Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben...”*

Isten szeretete a tökéletes szülő szeretetét jelenti a számomra. Az a szeretet, ami független a teljesítménytől, a cselekedeteimtől a külsőtől. Sok mindent be tudok ebbe a szeretetbe illeszteni, pl.: a nevelést (bizonyos eszközökkel), a mosolyszünetet, a vitákat, hazugságokat és még sok mindent, de a feltételes módot nem tudom értelmezni sem emberi, sem isteni viszonylatban. Nem tudom elfogadni, hogy csak akkor maradunk Isten szeretetében, ha megtartjuk ezt a nagyon nehéz parancsot. Úgy érzem, túl nagy a feladat, amit Jézus a *szeretetében maradás* feltételeként szabott: szeressük egymást, ahogy Ő szeret minket.

Hogyan tudunk megközelítőleg is úgy szeretni....?

Milyen eséllyel pályázhatunk a „bennmaradásra”?

Segít-e, hogy *„mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam.”*?

Kiválasztott minket – az összes ember közül – néhányunkat, hogy dolgozzunk Neki, teljesítsük a parancsot: helyezzük oda az életünket barátainkért, és hozzunk maradandó gyümölcsöt?

Okkal, céllal vagyunk a helyünkön. Pont most, és pont mi. Nagyon nehéz a feladat, nem játék. Nem mindenkit hívnak, nem mindenkit választanak?

Kiválasztottak, és ide rendelték minket?

Bízom benne és hiszem, hogy Atyánk szeretete nem csökken irányunkban akkor sem, ha „parancsteljesítésünk ” nem lesz tökéletes.

És talán valóban, ha mindent megteszünk: *„mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle.”*

Bitterné Gyöngyi, Mór